

PROSTOR

Květen—červen 2018

Představujeme žáky školy, kteří uspěli v krajských a celostátních soutěžích ve hře na dechové nástroje

„Dechy“ z naší ZUŠ Jára Cimrmana letos sklízely hojné sladké plody

Jmenovitě bychom chtěli na stránkách Prostoru za výsledky v krajských a celostátních soutěžích ve hře na dechové nástroje ocenit tyto žáky a jejich učitele:

Pan učitel Lukáš Böhm, hra na klarinet

K jeho nejúspěšnějším žákům letos patří dvě dívky, shodou okolností jsou to sestry.

Maria Oslovičová (12 let)

S Maruškou jsme se v Prostoru při představování úspěšných žáků setkali v minulých letech. Také letos prokázala, že klarinet je nástroj, který jí vyloženě „padne“ a také, že její pan učitel Lukáš Böhm umí jak hrát, tak i hře naučit. Maruška k tomu říká: „Chtěla bych jednou umět hrát tak jako pan učitel, chtěla bych hrát ve velkém orchestru, a možná bych se jednou chtěla stát učitelkou hudby. Snad budu také tak dobrá jako můj učitel pan Böhm.“

Pokračování na str. 2

Pan učitel Jan Kovář s úspěšnými žáky.

Fejeton k nadcházejícímu létu

Moje „báječné“ prázdniny

Škola končí. Stres z pocitu, že byste si mohli své známky ještě víc po***t (podělat, žádná vulgární mluva zde nebude, snad) mizí. Začíná totiž volno, které je narušeno vaší matkou a jejími úkoly, a to prosím po dobu 2 měsíců. Chci říct, začínají letní prázdniny!

Ačkoli jsme všichni vysvobozeni z tohoto nechutného, ukrutného ústavu (stále mám noční můry o školních hajzlících), je zde větší problém. Tento člověk nás nutí, abychom byli čilí ještě dřív než v 8:00, každý den zadává spoustu domácích prací.

Strachy se třesu, neb právě slyším tu osobu přicházet do pokoje...

„Jdi umýt nádobí!“ zařvala pronikavým hlubokým hlasem.

„Jistě mami.“

Kde jsem to skončila? Ano, už to mám. Člověk tak obrovský (*Paninka porušovala svou dietu a nabrala pár kil*), člověk tak přísný (*Tu žilu, která se jí objeví na čele, kdykoli se našve, jsem pojmenovala Svenson.*) a člověk tak dominantní (*jednou se dokonce stala organizátorkou akce, na kterou ani nebyla pozvaná.*). I když se zdá, že je tato osoba neporazitelná, není. Chce to jenom si dupnout a ukázat, že si také dokážete získat trochu respektu.

„Počítám do tří!“

„Ano, už běžím, maminko!“

A samozřejmě to není ten jediný problém, se kterým se setkáváme o prázdninách. Neboť se tato perioda nachází v době léta a vy jako člověk v rodině, která je líná cestovat, jste nuceni poslouchat své spolužáky povídající si o svých plánech na léto.

„Já letím první třídou do Ameriky! Chci navštívit nějaký památky. Co ty?“

Dokončení na str. 6

„Dechy“ z naší ZUŠ Járy Cimrmana letos sklízely hojné sladké plody

Dokončení ze str. 1

Maria, která navštěvuje primu na gymnaziální větvi Svobodné chebské školy, si klarinet vybrala jako pokračovací nástroj po flétničce. Od té doby uplynuly čtyři roky. Maruška si s nástrojem, který jí koupili děda s babičkou začala hodně rozumět. Před třemi lety si odvezla první cenu z krajské soutěže, to ještě bez postupu. **Letos do celostátního kola pak nejen postoupila, ale také tady „zabodovala“ a umístila se ve své 5. věkové kategorii na příčce nejvyšší.** Proraďme, že z devíti vítězů v jednotlivých věkových kategoriích byla Maria jediná dívka mezi samými kluky.

O Marušce jsme se ještě dozvěděli, že hraje v Městském dechovém orchestru Chebu, takže jí jistě uvidíme na FIJO, a že kromě klarinetu si v tomto školním roce přibrala na ZUŠ Františkovy Lázně ještě výuku hry na saxofon (a prozradila nám, že i v tomto případě jí babička s dědou udělali znovu velkou radost, když jí tento nástroj také zakoupili). Ráda plave, ale hudba jako takové je jejím největším zájmem, a také i životním cílem: vystudovat konzervatoř, hrát a učit.

Anna Oslovičová (8 let)

Je možná zatím ještě umělecky všestrannější nežli její starší sestra. Od září 2017 nastoupila do třídy pana učitele Lukáše Böhma a učí se rovněž hrát na klarinet. Zatím jen plastový (ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně tyto nástroje, které jsou menší a lehčí koupila už před několika lety a jsou určeny pro výuku malých a mladších dětí), ale konkrétně o tomto plastovém nástroji vám teď prozradíme více. Nejprve musíme ale říci, že se **Anička stejně jako její sestra se rovněž probodovala do celostátního kola a stejně jako ona získala první místo.** Ještě dříve, nežli začala hrát, obdivovali jak porotci i ostatní účastníci její plastový nástroj a porotci se divili, jestli se na to vůbec dá hrát. A Anička nejenže na nástroj zahrála, ale zahrála tak, že to bylo v její kategorii nejlepší, a pro porotce samé to bylo i velké překvapení. V celostátním kole byla vůbec první žákyní (žákem), kdo vystoupil s plastovým klarinetem, na ten prý tu nikdo nikdy nehrál!!!

Anička nemá jenom klarinet. Sama se rozhodla a chodí na druhý nástroj. Vybrala si violoncello, hraje na něj se učí ve třídě pana učitele Kubálka. Zároveň také už začala hrát v Komorním smyčcovém orchestru Kobylky vedeném paní učitelkou Zuzanou Puchelovou. A nakonec nám osmiletá Anička sdělila, že ještě chodí také na balet k paní učitelce Dáše Dusové, k tomu na ZUŠ Cheb nacvičuje mažoretky pod vedením paní učitelky Jaroslavy Havlíčkové (s mažoretkami vyhrály v krajské taneční soutěži Zlaté pásmo) a na téže ZUŠ navštěvuje divadelní oddělení vedené paní učitelkou a herečkou chebského divadla Jarmilou Markovou.

Myslíme si, že toho má tato žákyně druhé třídy na Svobodné chebské škole ve volném čase hodně, ale ona si nestěžuje. Všechno jí hodně baví, chodí tam ráda.

Záběr je z ústředního kola soutěže ZUŠ ve hře na klarinet... NA snímku úspěšná Maria.

Pan učitel Jan Kovář, hra na trubku

Můžeme říci, že tato třída sklídila letos opravdu bohatou úrodu. Začneme nejmladší žačkou pana učitele Jana Kováře.

Eva Kolářová (7 let)

Končí první třídu na ZŠ, ale na trubku hraje již třetím rokem. Nástroj si vybrala sama proto, že už na něj hráli její bratři. Nejmladší sestřička je ale rychle dohání. Letos, ve své vůbec první velké soutěži, **získala v krajském kole soutěže ZUŠ ve hře na trubku ve své kategorii 1. místo.** Do celostátního kola sice nepostoupila, ale i tak je to už ohledem na její věk velkánský úspěch. Evička má kromě trubky ještě ráda plave, a má také jednoho pěkného koníčka, a tím je rybaření. Pochlubila se nám, že má na svém kontě chyčeného amura, který měřil něco kolem půl metru. Na prázdniny pojede do Bulharska k moři, a taky si je bude prázdně užívat na chatě.

Beáta Branžovská (9 let)

K umění má blízko už díky své rodině, oba její rodiče jsou keramici, její tatínek delší čas tajům keramické práce učil na ZUŠ Františkovy Lázně, její maminka na této škole rovněž keramiku učí na výtvarném oboru téže školy.

Beátka začala chodit na výuku k panu učiteli Janu Kovářovi už ve svých necelých 5 letech. Letos ve hře na trubku – nástroj si mimochodem vybrala sama - **získala v ústředním kole soutěže ZUŠ ve své katego-**

rii a v konkurenci deseti dalších dětí velmi pěkné 2. místo. Byla to také její první velká soutěž v životě, a měla velkou radost. Stejně jako její učitel.

Na ZUŠ Fr. Lázně navštěvuje ještě taneční oddělení (balet) a samozřejmě výtvarný obor – keramiku. V rámci ZŠ navštěvuje ještě kroužek gymnastiky. Poznámka, že tady se ve školní soutěži umístila na prvním místě.

Vítek Novotný (9 let)

Vítek, žák ze třídy pana učitele Jana Kováře, **zvítězil letos v krajském kole ve hře na trubku.** Byla to jeho první velká soutěž. Končí nyní 3. třídu na ZŠ Františkovy Lázně, ale do zdejší ZUŠ chodí o rok déle, začal ještě jako předškolák. Proč si vybral právě trubku? Vítkovo vysvětlení je trochu legrační: „No mám rád zelenou barvu, a tak když mi poprvé ukázali plastové nástroje, sáhnul jsem nejprve po zeleném pozounu. Jenomže se mi ho nedařilo „ufouknout“. Trubka byla taky zelená, tak pro mne byla druhá na řadě, a tu jsem už zvládnul... Teď už by ji ale nevyměnil za žádný jiný

Soutěžní vystoupení hráče na pozoun Honzy.

Vítek ještě hraje ve školním orchestru Cimrman Brass Band, chodí na bicí do třídy pana učitele Jiřího Černého, a abychom nemluvili jen o hudbě, zeptali jsme se na další koníčky. Patří k nim orientační běh a fotbal, kdy hraje za mladší žáky ve Františkových Lázních. Ale třeba má jako každý kluk pohyb a sport rád, přesto nad těmito aktivitami jednoznačně vede hudba. A nejraději prý poslouchá i hraje rock nebo hard rock...

Jaroslav Lehoczky (10 let)

Také Jaroslav začal hrát na trubku u pana učitele Jana Kováře ve svých asi 7 letech, a jak si jistě mnozí pamatují, s jeho jménem se neseťkáváme v Prostoru poprvé. Již v minulosti si dobře v těchto soutěžích vedl a má na kontě pěkná ocenění. **Letos k nim přiřadil 2. místo v krajském kole soutěže ve hře na trubku.**

Jarda si trubku, jako většina žáků, vybral jako ještě malý, také sám. Určitě ho ale k této volbě vedl příklad z rodiny, kde hrají nebo hráli jak tatínek, tak i děda. Trubka a hudba vůbec jsou pro něj stále na prvním místě jeho zájmů, i když, jak se svěřil, hned za nimi následuje také hraní, ale na počítači. Na otázku, zda její maminka musí honit od hry na trubku k počítači nebo je tomu naopak, se jen zasmál. Hudbu má ale vážně hodně rád. Nyní končí 5. třídu na ZŠ, a třeba má ještě do rozhodování o volbě povolání poměrně dost času, řekl, že by se jednou rád stál kuchařem.

Karel Brtník (11 let)

Je držitelem první ceny z krajského kola soutěže ZUŠ ve hře na trubku, ale bohužel bez postupu. Proč si Karel, žák ze třídy pana učitele Jana Kováře, vybral právě trubku? Odpověděl, že už když byl hodně malý, chtěl hrát právě na trubku. V tomto směru ho ovlivnil jeho bratránek, rovněž úspěšný trumpetista ze stejné třídy Ondra Kolář (více o něm se dočtete na jiném místě).

Jinak Karel, třeba je nadaný a hra mu jde, nepatří k těm, pro které je hudba prioritou. Mnohem více ho přitahuje sport. Hraje florbal a také lední hokej za starší žáky HC Stadion Cheb. Svěřil se, že by jednou rád šel na sportovní školu a chtěl by se v budoucnu věnovat právě hokeji. Na prázdniny se těší, pojedje s rodiči do Polska a také na nějaký tábor.

Adam Kotal (12 let)

V krajském kole v soutěži ve hře na trubku letos zvítězil, ale bohužel nepostoupil do kola ústředního (jde o zvláštní systém bodování, který se mi kluci poněkud marně snažili objasnit), a moc ho to mrzelo.

Adam, stejně jako Jarda a mnoho dalších žáků, o kterých se ještě dočtete, také není na stránkách Prostoru poprvé. Na svém kontě má již ceny z minulých soutěží. A jak dospívá, uzrává i jeho vztah k hudbě a zvolenému nástroji. Sice po prázdninách nastupuje do 7. třídy ZŠ, ale už nyní si velice přeje pokračovat po základce studiem na Konzervatoři, konkrétně pak hru na trubku. Tenhle nástroj má rád, podle Adama je jednoduchý a přitom dokáže tak krásně znít.

A jakou hudbu má Adam nejraději?. Na to prý nemá jednoznačnou odpověď. Poslouchá vše, ale možná přece jen o něco více preferuje hudbu současnou.

Adam Valenta (13 let)

V celostátním kole soutěže ZUŠ ve hře na trubku získal Adam 2. místo. Ani tento druhý Adam není našim čtenářům neznámý. Opakovaně byl úspěšný nejen ve hře na trubku, kromě toho se ale stejně tak výborně prezentuje jako zpěvák. Letos získal 1. cenu-

v celostátním kole soutěže Karlovarských skřivánek.

Spolu s dalšími osmi žáky pana učitele Jana Kováře hrají ve školním souboru Cimrman Brass Band, se kterým se již mnohokrát představili i veřejnosti. Také u Adama Valenty hudba a zpěv jednoznačně vedou nad ostatními zálibami, k nimž patří ještě keramika a karate.

Adam končí tercii na chebském gymnáziu, to o čem přemýšlí je možnost přestupu na hudební gymnázium v Praze.

Ondřej Kolář (14 let)

Ondra je bratranec Karla Brtníka, stejně jako on bydlí v Hazlově. Na trubku začal hrát u pana učitele Kováře ještě asi jako šestiletý, a **letošní úspěch v podobě 1. místa v krajském kole soutěže ZUŠ**, odkud však již stejně jako Karel dál nepostoupil, není jeho prvním úspěchem. Již v minulosti jste se s ním mohli blíže poznávat na stránkách Prostoru věnovaných každoročně těm nejlepším.

Je členem školního orchestru Cimrman Brass Band vedeném jejich učitelem panem Janem Kovářem. V pátek 1. června měl svůj absolventský koncert ve františkolázeňském Divadle Boženy Němcové – vystoupil v duetu s Michalem Chovancem a sólově pak s orchestrem Cimrman Brass Band.

Hudbu však Ondra pokládá sice za svého velkého koníčka, ale v budoucnu by se chtěl muzice věnovat jen jako amatér. Věnuje se sportovní střelbě, rád si zahraje golf na hazlovském golfovém hřišti, ale nejvíce ho láká informatika, počítače. Přeje si, aby se dostal na střední školu do Sokolova zaměřenou právě na výpočetní techniku.

Pan zástupce Bohumil Polívka, hra na tubu

Petr Břeň (16 let)

Petr obhájil své prvenství z minulé celostátní soutěže dechových nástrojů ve hře na tubu. **Je čerstvým vítězem celostátní soutěže ZUŠ ve hře na tubu ve své kategorii.** Petr je rovněž známou tvář kvůli svému talentu a již mnoha úspěchům z minulosti. Je žákem pana zástupce Bohumila Polívky, u začínal už jako 5 letý hrát na zobcovou flétnu. Poté „přesedlal“ na baryton a skončil u tuby. Proč právě tuba? Protože, jak řekl Petr, na ni hrál a hraje jeho starší bratr a protože se mu ten nástroj hodně líbí. „Kromě toho“, svěřuje se s úsměvem, „když jsem se rozhodoval, pan učitel mou a předtím bratrovu volbu podpořil a doporučil proto, že oba máme silný dech. A to tento nástroj potřebuje“.

Petr Břeň se ještě od září 2017 učí hrát na baskytaru u pana zástupce ředitele Bohumila Polívky. Přál si to, také v tomto případě je s volbou nástroje i přístupem pana učitele moc spokojený. Petr nejraději poslouchá, ale i provozuje sám moderní hudbu, především pak rock a takřka všechny jeho „odnože“. Klasiku si prý užije v orchestru.

Kromě účinkování v orchestru Cimrman Brass Band je členem Městského dechového orchestru při ZUŠ Cheb vedeného Jiřím Smitkem (dříve Mládežnický dechový orchestr). Velkým zážitkem pro něj byla jejich loňská cesta a vystupování v Kalifornii.

Předseda poroty celostátní soutěže ve hře na dechové nástroje předává cenu pozounistovi Honzovi.

Letos se těší na FIJO, kdy také orchestr slaví 60. výročí svého vzniku.

Jaké jsou jeho plány do budoucna? Petr končí kvintu chebského gymnázia. Nejvíce ho zajímají předměty jako biologie, chemie. Chtěl by jednou studovat medicínu, konkrétně pak stomatologii. Hudbě se však určitě bude věnovat dál, třeba v nějakém amatérském orchestru.

Vojtěch Baláž (10 let)

Také Vojta hraje na tubu, učí se ve třídě pana zástupce Bohumila Polívky hrát na tento nástroj třetím rokem. Na už na své první velké soutěži **získal první cenu v krajském kole soutěže ve hře na tubu.** Je to velký úspěch, třebaže do celostátního kola nepostoupil.

Také Vojta, jako většina žáků, s kterými jsme hovořili, si nástroj zvolil sám.

Na ZUŠ chodí i jeho starší bratr, ale ten hraje na kontrabas (více o něm na jiném místě). Vojtovi se však víc zalíbila tuba, a to od počátku. Je rád, že se může učit právě na tento nástroj a právě u pana Bohumila Polívky.

Pan učitel Robert Říšský, hra na pozoun a tenor

Jan Baar (13 let)

Honza získal ve své kategorii ve **hře na pozoun 2. cenu v krajské soutěži.** Rozhodně to není jeho první úspěch, ceny v soutěžích získával i minulosti. S letošním výsledkem je vcelku spokojen, nicméně věří, že příště to bude lepší.

Honza Baar se na pozoun učí hrát ve třídě pana učitele Roberta Říšského. Na ZUŠ přišel jako předškolák. Nejdřív vyzkoušel flétnu, a když povyrosl, vybral si sám pozoun. Pan učitel Říšský jeho volbu schválil a současně mu doporučil, aby si vybral další nástroj—tenor. Honza a nyní se na tenor učí hrát, rovněž u pana učitele Říšského.

Jakub Baar (13 let)

Shodné příjmení i věk dosvědčují, že v tomto případě jde o bratry—dvojčata. Liší se jen v nástroji, který jim přinesl úspěch. **Jakub získal v krajském kole soutěže ve hře na tenor první cenu.**

Bratři Jan a Jakub navštěvují, vlastně v této době končí 7. třídu ZŠ. Oba jsou všestranní, mají vztah k hudbě, a hra na zvolené nástroje jim přináší nejen radost, ale i úspěchy. Hráli v chebském Městském dechovém orchestru. Jsou členy Pozounového kvarteta na ZUŠ Františkovy Lázně (čtveřici doplňuje kromě nich Jan Šmrha a Maxmilián Kula). Oba jsou i sportovně nadaní. Jakub se pochlubil, že jsou nositeli Odznaku všestranných olympijských vítězů. O co jde? Nositel tohoto odznaku musí splnit limity v mnoha disciplínách, jako je švihadlo, sklapovačky, kliky, shyby, hod míčkem, skok do dálky, sprint na 60 metrů, běh na 1 kilometr aj. Kuba na bratra prozradil, že letos se svými výsledky proboujel do republikového kola, jemu se tak dobře nevedlo.

Jan Šmrha (13 let)

Honza je bezesporu velmi talentovaný hudebník. V krajských i soutěžích si vede už tradičně velmi dobře. **Letos se stal vítězem celostátního kola soutěže ve hře**

Pan zástupce Bohumil Polívka se svým žákem Petřem a jeho korepetitorkou Olenou Pereverzievou, která získala zvláštní ocenění za klavírní spolupráci.

na pozoun a vítězem krajského kola ve hře na tenor (1. cena s postupem, náhradník).

Honza chodí na ZUŠ rovněž již od svých pěti let. Začínal jako většina hrou na flétnu, nyní ve třídě pana učitele Roberta Říšského se učí hře jak na pozoun, tak i na tenor. Jak jsme již psali v případě bratrů Baarových, je dalším z členů Pozounového kvarteta při ZUŠ Fr. Lázně.

Vedle hudby se však také hodně zabývá sportem, hlavně atletikou a fotbalem, a jak o něm jeho pan učitel prozradil, se více zabývá myšlenkou, že by po skončení ZŠ nastoupil na nějakou střední školu se sportovním zaměřením.

Ještě o Komorním smyčcovém orchestru Kobylyky vedeném paní učitelkou Zuzanou Puchelovou

Tento orchestr v krajské soutěži smyčcových orchestrů získal 3. cenu.

Se dvěma z jeho členů, jsme se také po této soutěži sešli ke kratičkému seznámení se.

Více na další straně

Záběr ze soutěžního vystoupení malé klarinetistky Aničky.

Natálie Drahá (11 let)

Natálka již druhým rokem hraje v Komorním smyčcovém orchestru Kobylky, který vede paní učitelka Zuzana Puchelová. Komorní smyčcový orchestr Kobylky získal třetí cenu v krajské soutěži smyčcových orchestrů ZUŠ.

Natálie se učí hře na kontrabas ve třídě pana zástupce Bohumila Polívky. Hraje už od svých 5 let. Hru na kontrabas jí doporučila paní právě paní učitelka Zuzana Puchelová, když k ní jako malá přišla s rodiči k zápisu. Nástroj si oblíbila. Ráda by si k němu ještě přibrala klavír, ale zatím jí to časově nevychází.

Natálka, která zatím končí 5. třídu na ZŠ Františkovy Lázně nám prozradila, že by se jednou ráda stala veterinární lékařkou. Doma má psíka Ferdu, je to její miláček. Takže dá se říci, že jejími největšími koníčky jsou hudba a zvířata.

Vítek Baláž (12 let)

Bratr Vojty Baláže, kterého jsme jako držitele první ceny z krajského kola soutěže ve hře na tubu představili na jiném místě Prostoru. Vítek chodí do 6. třídy ZŠ. Na ZUŠ Františkovy Lázně stejně jako mladší bratr Vojta navštěvuje třídu pana zástupce Bohumila Polívky, ale učí se u něj hře na kontrabas. Stejně jako Natálka a řada dalších je členem Komorního smyčcového orchestru Kobylky vedeném paní učitelkou Zuzanou Puchelovou.

Vítek nám prozradil, že se chtěl učit hrát na akordeon. To se mu líbilo snad od malička. Ale hra na tento nástroj mu zrovna moc dobře nešla, a tak mu pan učitel poradil, aby vyzkoušel kontrabas. A byla to dobrá volba. Vítek to zkusil, hra na basu mu šla mnohem lépe, a tak zůstal a pokračuje.

O sobě ještě sdělil, že víc než sport ho kromě hudby lákají šachy, deskové a také počítačové hry. Neví ještě, čím by jednou chtěl být, ale o tom, že by se jednou věnoval hudbě nepřemýšlí. Je to prý velká dřina.

Soutěžní vystoupení hráče na tubu Petra doprovázeného korepetitorkou a paní učitelkou Olenou Pereverzievou.

Le Hoang Hoa Mai (Mika) získala druhé místo v literární soutěži pro mladé autory za povídku napsanou v anglickém jazyce

O tom, že se Le Hoang Hoa Mai, jinak Mika se dostala se svou úvahou na téma Člověk a příroda až do celostátního kola soutěže Komenský a my (ještě spolu s Kateřinou Stárkovou, také naší ZUŠ), kdy o konečném umístění (čestné uznání) rozhodly jen body v navazujícím testu ze znalostí života a díla Jana Ámose Komenského, jsme již informovali.

Čtrnáctiletá Mika, která bydlí v Aši, studuje na gymnáziu v Chebu a chodí na ZUŠ Jára Cimrmana ve F. Lázních (tvůrčí psaní) také nedávno získala druhé místo v internetové soutěži National literary for young writers (Národní literární soutěž pro mladé spisovatele) vypsané pro autory z Čech a Slovenska, kteří na území těchto států žijí trvale, a jejichž rodným jazykem není angličtina. Hlavním garantem a také porotcem byl Michal Horáček. Mladí autoři měli napsat povídku v anglickém jazyce, přičemž se hodnotila slovní zásoba a schopnost vyjadřovat myšlenky v jazyce, který není jejich mateřštinou. Soutěž byla rozdělena do čtyř kategorií: do 12, do 15, do 17 a do 19 let. Mika byla zařazena do druhé kategorie.

Dokončení na str. 12

Nguyen Ha My (Pavlína) byla pasována v Národní knihovně v Praze na Rytíře krásného slova

V literární soutěži vyhlašované Městskou knihovnou v Chebu a Klubem dětských knihoven SKIP ČR vyhlašují v rámci projektu „Kde končí svět 2017 – 2018“ s podtitulem Já jsem tvůj člověk se nominovali tři žáci naší ZUŠ, oddělení tvůrčího psaní.

Dokončení na str. 12

Cimrmanova škola přála k narozeninám panu Zdeňkovi Svěráku...

Vážený pane Svěráku,

chtěli bychom Vám jménem Základní umělecké školy Jára Cimrmana Františkovy Lázně, celého pedagogického sboru, všech žáků a jejich rodičů popřát k Vaším narozeninám hodně štěstí, pevné zdraví a mnoho úspěchů v umělecké tvorbě.

Smyčcový orchestr "Kobylky" ZUŠ Jára Cimrmana Vám popřál ve středu 28.3.2018 na Velikonočním koncertu skladbou W. Glücka "Pizzicato", která se hraje celá bez smyčce a utvrzuje tím motto Jára Cimrmana "Smyčec není bicí nástroj".

Milí přátelé z Cimrmanovy ZUŠky !

Jsem rád, že jste si na mě vzpomněli a ze srdce Vám za vinšování děkuji. Dík také za fotky, máte krásnou školu, Járovi by se líbila.

Váš Zdeněk Svěrák (82 – brrr)

Za odměnu na výlet do dolu Mauritius

Přesněji to byl výlet do štoly Kryštof. Dne 31. května jsme jeli s účastníky biologické olympiády na výlet, který jsme dostali za odměnu. Byla to, jak už jsem zmínil) v úvodu, návštěva štoly Kryštof. Když jsme ke štole dorazili, tak přesto, že bylo teplé počasí, jsme se museli obléci se do teplého a v zaměstnanci nám k tomu poskytli helmy, pláštěnky a holinky. V hlavní kabině se nacházela šatna, ale hlavně tam byla šachta (*chacha, to se rýmuje*), do které vedly schody. Šachta byla 45 m hluboká a vedlo do ní asi 60 nebo 70 schodů. Nevím přesně, já je nepočítal. Dole v dole (*chaha*) bylo velice mokro, voda nám zasahovala až přes kotníky a cihličky snad pluly a klouzaly, jako kdyby byly taky z vody. Ale i přes tyto problémy jsem na úplný konec zase tak strašně k mokrému nebyl. Teda až na ponožky, ale ty rychle uschly.

Viděli jsme, jak se doly dřív dolovaly. Nejprve jen kladívkem neboli mlátkem a želízkem. Poté se vypalovaly ohněm a nakonec k vyhloubení použili ohňostroj (*pardon, přesně má být střelný prach*).

Také jsme narazili na netopýra... no, a pak už na konci štoly byla velká síň, kde nám promítli film o Marcebile. To byla žena, která v tom dole ztratila svého milého a rozhodla se v tom dole kvůli němu zůstat. Po skončení filmu jsme se ještě vypravili hledat různé baryty a fluoriti a další podobné... ty, které ostatní nazývají prostě ŠUTRY. Jinak výlet byl dobrý. *Ladislav Sudek*

Cestovatel

Škola končí a začínají dlouhé letní prázdniny, které zase jako vždycky rychle utečou. Mladý cestovatel „John Wick“, kterému bylo asi 18 let a putoval skoro po celé Zemi. Už od dětství si strašně přál letět do Dubaje, ale nikdy se mu nevyskytla příležitost. Dnes

dostal letenku a letěl do Dubaje. Let dopadl zcela bezpečně a nikomu se nic nestalo. Po 9 hodinovém letu si musel najít levný motel. Nebylo to tam moc pěkný. Ale na jeden měsíc to Johnovi stačilo. Neměl nikoho blízkého, ke kterému by chodil a musel se starat sám o sebe. Chtěl se podívat po nejzajímavějších místech, proto se ptal všech lidí ve městě, ale nikdo mu nerozuměl. Tak se prošel na místa, kde nikdy nebyl. Po dlouhé chůzi se ocitl v pralese. Ztratil se. Netušil, jak by se mohl dostat zpátky. Jiná možnost nebyla a John si říkal: „Ahh, já tady asi umřu!“ Musel si postavit obydlí a najít nějaké jídlo. Naštěstí měl něco v batohu. Druhý den brzy ráno vstal a šel hledat věci. Najednou viděl čelist krokodýla, červenou růži a mapu. John byl strašně rád a vrátil se zpět. Posledních pár dní odpočíval, plaval, sportoval a nakupoval věci pro rodinu. Pro něho to byl zážitek na celý život, a splnil se mu jeho dětský sen.

Honza Nguyen

Je tady léto, začaly konečně vytoužené báječné prázdniny... Nebo má snad někdo jiný názor?

Fejeton k nadcházejícímu létu Moje „báječné“ prázdniny

Dokončení ze str. 1

„My letíme soukromým tryskáčem na Hawai. Je tam nádherný moře. A ty Pájo?“

„Já jedu MHDěčkem do Chebu. Chápeš? Je tam fakt chytřej doučovatel na matiku.“

„Je aspoň hezkej?“

„Je chytřej.“

Samozřejmě jsou prázdniny období lásky a romantiky. Moje máti je na tohle téma trochu vysazená (myslím v tom horším smyslu).

„Můžu jít zítra do kina mami?“

„A s kým to jdeš?“

„S jedním kamarádem, neznáš.“

„Kdo si myslíš, že jsi? Na tohle nejsi dost zralá? Bůh ví, na jaký film vůbec jdeš? Je to Padesát odstínů šedi?“

„Matko, jdu na film Hledá se princezna. S desetiletým klukem.“

„Zamítá se!“

„Cože?“

Abych to shrnula, i když mám po ty dva měsíce volno, všechno to není zase tak pozitivní. To bude tenhle rok zase dobrodružství... Alespoň ale, že od té školy mám pokoj.

„Neměla by ses jít učit!“

„Vždyť je začátek července!“

„To mě nezajímá, otevřít učebnice, dělej, bez diskuze!“

„Ale mami!“

Pavla Nguyen

Probudila jsem se a... něco bylo jinak

Je ráno a sluneční svit dopadá na mou postel, jsem ospalá a nechci vstávat...

Ovšem něco je jinak, mám takové divné tušení, že se všechno od večera změnilo..., všechno je takové, nějaké větší, jako bych zavítala do dámského oddělení XXXXXL v nedalekém supermarketu, ovšem zděšeně zjistím, že to je moje oblečení. A tak zařvu: „Mami, Zoubková víla mi zvětšila oblečení, (já vím, že mě máte za blázna, ale Zoubková víla krade malým dětem zuby a lepší z nich protězy pro důchodce, tak určitě má na svědomí i tohle).

Co se stalo, já Mňaukám! To je nemožné. A tu se kouknu do zrcadla a řvu (mňaukám): „To NĚĚĚĚ! Jsem kočka! Co jsem komu udělala, že jsem kočka? Co budu dělat? ÁÁÁÁÁÁÁ! (mám takový pocit, že jsem tím svým kočičím výstupem ne zrovna příjemně vzbudila celou čtvrť). A náhle jsem si uvědomila: „Jsem kočka, no jo, jsem kočka! Jupííí jsem kočka, žádná škola a žádné povinnosti. Jenom vyspávání do jedenácti.“ A během pěti vteřin jsem spala jako kotě (ještě, že rodiče nejsou doma).....

O asi tak půl dne později, když mě probudil nepříjemný pocit známý jako hlad, jsem si usmyslela, že nebude od věci, když si dojdu pro papání. Sklouzla jsem z postele a zjistím, že jako kočka neumím chodit, akorát jsem se divně píd'alkovitě plazila ke dveřím, abych požádala o pomoc Micku. Našla mě hned a omluvila se mi, že chtěla, abych byla, na dva dny kočkou, ovšem, to by nebyla Micka, kdyby neutrousila nějakou kousavou připomínku: „Víš o tom, že (když se tak plazíš) vypadáš jako dlouhosrstý jorkšír a hadr na podlahu v jednom??“.

A já odpověděla: „Jo vím, ale budeš zlato a naučíš mě chodit??“ Po dlouhém tréninku, jsem si uvědomila, že nezáleží, jestli jsem kočka nebo ne, chodit dobře po dvou budu umět tak, jako tak. A taky že jo, uměla jsem to na jedničku a zlomyslné Micce jsem vytřela zrak Čučela na mě s tlamičkou dokořán...

Ale najednou se zase ozval pan Hlad a já navrhu Micce, že si dáme snídani. Odpířily jsme se do kuchyně a Micka na mě udělala smutný kočičí pohled, abych vlezla do ledničky a shodila jí dolů kapsičku s měkkým masíčkem.

Já se jí zeptala: „Jak děláš ten smutný pohled?“

A ona odpověděla: „Základy levného stravování u nás doma: Proč platit, když lze žebrot, půjčovat si, krást a jíst zadarmo a mimochodem neznám žádnou kočku, kromě tebe, co jí k snídani myslí?“

Odpověděla jsem jí: „Abys věděla, to maso je nechutný a určitě tak nejmíň sto, ba ne, tisíc let prošlý. A já jsem vegetariánka.“

A ona na to: „Prosím tě, před tisíci lety ještě masové kapsičky neexistovaly, ale taková vepřová kýta by také nebyla k zahození, každopádně je to fakt lahůdka, ale jak chceš, alespoň zbude více na mě“.

Po vydatné snídani (a hádce, kdy byl vynalezen ten humus v plechovkách) jsme se rozhodly, že si vyjdeme ven na procházku. Venku bylo jasno a slunečno, když tu náhle spatřila Micka myš. „Ted' sleduj“ křikla na mě, „ukážu ti

bezva honičku“. A jak se rozběhla za tou myší, uháněly jsme až do Nebanic, kde nám ta superrychlá krysa zdrhla. Cestou zpátky se Micka snažila napravit to fiasko s krysou-sprinterem: „Ale že to byla honička tvého života“ nebo vyprávěla vtipy: „Ptá se dobrman Líziny: „Čěče, to by mě zajímalo, co maj ti lidé na kočkách.“ a Lízina odpoví: „Nejspíš to, že na rozdíl od tebe nepáchneme jako smrdutá sto let stará popelnice.““

A já na to: „Ha-ha vtipný (ironie, pro ty, kdo to nepochopili)“. Ale vůbec nejvíce mě štvala jedna její hra, kterou mě donutila hrát. Jmenuje se: „Milion otázek“ a její pravidla jsou snadná: „Musíš si vymyslet věc a druhý se jí za pomoci milionu otázek, na které se dá odpovědět jenom: „Ano“ a „Ne“ snaží uhodnout.“

Začalo to špatně: „Je to modrý, růžový, žlutý, zelený, červený, nebo bílý, a co takhle duhový...?“

„Ne, ne, ne, ne, ne, ne a ne...!“

Pak to bylo ještě horší: „...Je to menší než chleba, je to větší než chleba, je to chleba...?“ A „Je to zlý, rozčuchaný, s dlouhými drápy, s bradavicemi...Jsi to ty! Ne? Tak ne.“

„... Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne a ne!!!“...

Pokračovalo to ještě hůř: „...Má to zuby, je to zubař, je to babička, ne babička přece nemá zuby!“

„...Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne!“

A dopadlo to naprosto katastrofálně: „...Je to malá lama, je to velká lama, je to stará lama, je to mladá lama, je to lama?“

„Ne, už končím, jak to, že neumíš uhodnout myš??“

„Ale to ne, vždyť jsme byly jenom u tisíce!!!“ „Budeš zticha, nebo nebude večere, vyber si!!!“ A zbytek cesty byl klid. Když jsme konečně došly domů, naložila jsem se do vany a potom jsem šla spát...

Druhého dne po snídani mě napadla senzační myšlenka: „Co kdybychom si zašly na oběd do VIP restaurace pro kočky? Budeme mít jako kočky určité slevu.“

A Micka se přidala: „Jo, a potom bychom mohly zajít omrknout nějaké ty kočičí trendy (v našem městě je dobrý obchod s módou).“

A tak jsme šly do lahůdkářství a objednaly jsme si lososa se zeleninou. Bylo to fajn, ale poté v nákupní pasáži si mi Micka stěžovala: „Podívej se, na ten úžasný kašmírový svetřík a na doplňky pro čivavy. Co bych já za to dala, kdybych takový svetřík měla.“

Po dlouhém maratónu jsme se uchýlily domů na večeri. A šly jsme spát...

Až jsem se ráno probudila, už jsem nebyla kočkou, ne-ne : Byla jsem opět člověkem. Vzala jsem Micku sebou na výlet – jako překvapení do nákupní pasáže, a tam jsem jí koupila ten senzační kašmírový svetr (upravila jsem ho tak, aby vypadal jako svetr pro kočky) s doplňky. Hrozně mi za to děkovala.

A já na to: „To víš, nikdy nevíš, kdy se náhodou staneš kočkou, je lepší být připravena...“

Eliška Sloupová

Tohle není záběr z nějakého akčního filmu, to se jen kamarádka snaží přesvědčit kamaráda, aby se „pochlapil“, že tu „vycházku“ po lanech zvládne i on.

Noc kostelů

Dne 25.5 2018 jsme byli s mámou a tátou na chebské akci s názvem Noc kostelů. O této noci je možnost vejít a prohlédnout si kostely, které bývají jinak zavřené a také byla letos nově možnost prohlédnout si faru. V té jsme s rodiči byli, a nejvíce se mi líbila terasa, která byla obrostlá různými rostlinami. Také jsme byli v Chrámu sv. Mikuláše a Alžběty a i na jeho věži. Navštívili jsme i kostel svatého Václava, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl. V těchto budovách byly soutěže pro děti, kde jsme mohli získat kousky rozstříhaného vzkazu, který jsme měli slepit a najít poklad. Původně jsem myslel, že je to ponaučení, ale doma jsme zjistili, že poklad byl ve faře. Až na tento menší problém, jsme si noc kostelů velice užili.

Ladislav Sudek

Výlet do Techmánie

Začalo to tím, že jsme se měli setkat na nádraží a tam čekat. S kámošema jsme se domluvili, že půjdeme spolu. Pak jsme ještě museli čekat, až přijde učitelka. Teprve potom jsme jeli. Nejdříve do Chebu kde jsme měli přestoupit na vlak do Plzně. Cestou do Plzně jsme dělali různé kraviny a blbosti (*To snad ne! Už zase Jo, už zase*). Když jsme vystoupili, tak jsme šli hned do Techmánie. Bylo to tam hodně zajímavé. Přibylo tam mnoho nových exponátů a různých jiných věcí.

Po dvou hodinách jsme šli na náměstí, kde jsme měli rozchod. A za úkol jsme museli zjistit něco o osahaném andělíčkovi. Tak jsme vypátrali, že ten anděl nosí lidem štěstí, a proto na něj sahají. Potom jsme šli do Mc Donaldu na oběd. Bylo to vynikající. Po jídle jsme se vrátili zase na náměstí a tam jsme si řekli něco o tom andělíčkovi. Nakonec jsme šli zase na vlak a jelo se domů.

Marek Stolarik

Příběhy na vylosovaná slova... (ty máme nejraději) Narozeninová patálie

Jednoho dne v červenci měl slavit můj nejmenší bráška narozeniny. Kdybyste ho znali, tak byste věděli, že je to hrozně rozmazlené dítě, které brečí, jen aby se ostatní cítili špatně. A aby to ještě zhoršil, tak se ani nečeše, protože pak vypadá zanedbaně. Takže vždy, když ho někdo porazí v počítačové hře, okamžitě dolů přiběhne *malé ubrečené dítě s rozčuchanými vlasy*, které řve na mámu, aby potrestala toho, kdo ho nenechal vyhrát a je mu jedno, že ten člověk nemusí ani žít v Česku. Ale zpátky k příběhu.

Takže můj bratr měl narozeniny a na mě byla řada na uspořádání oslavy. Ale byl tu menší problém, a to že narozeniny vycházely na neděli. Já totiž vždy v neděli vařím rodinně vařím obědy. No, a teď bych musel navíc upéct dort. Raději jsem upekl jenom *malý sladký koláč* s jablky. Takže jsem vše nakoupil a připravil. Dal jsem se do vaření a pečení, ale v tom můj malý bráška vběhne do kuchyně, a když zjistil, že pečou sladké, tak to ihned chtěl. Já mu ho nedal, protože nebyl ani hotový, a on najednou začne brečet a volá mámu. Máma samozřejmě přiběhla a hned věděla, co se děje. Bráška si zkazil překvapení. Ale jako vždy - máma vše vyřeší. Mě vynadala a bráškově řekla, že ho za to vezme do zábavního parku. Takže sem málem dostal zaracha, a vlastně za nic.

Byl jsem hrozně vytočený, a tak jsem navíc všechno pokazil. Ten den jsme měli *spálený nedělní oběd*. Naštěstí se ale všichni už před tím vydali do zábavního parku, takže jsem mámě napsal, ať jdou místo oběda na palačinky. Asi tak po hodině mi máma odepsala, že jsou v palačinkárně, a že bratříčkovi uspořádali narozeninovou oslavu právě tady. Měli dort, svíčky, sbor i *veselého klauna s červeným nosem* a duhovou parukou. No, a taky mi k tomu ještě připsala, ať přivezu dárky.

Vše co jsem dnes udělal, bylo k ničemu, ale mohl jsem sníst celý koláč, takže přece jen něco dobrého potkalo i mně.

Ladislav Sudek

Strašný zážitek

První krok byl nejhorší, protože jsem v tom byl sám. A kdyby se něco stalo, jsem tam jen já a můj mozek. Když moje druhá noha došlápla na prohnílé trámy, praštil mě do nosu nesnesitelný pach. Ihned jsem se vrátil a zakašlal tak, že to musel slyšet celý les. Dal jsem si rukáv před nos, a vkročil dovnitř. Ze začátku jsem nic neviděl, protože si moje oči nezvykly na tmu, ale jakmile jsem se začal orientovat v kabátu tmy, tak jako by mě něco bodlo do žaludku a projelo to celou páteří. Ležel tam chlap, a nevím proč, začal jsem se chichotat, protože měl čelist jako Stewen Hawking. Pak jsem si uvědomil, že by ten houmlesák potřeboval pomoc. Tak jsem k němu přišel po té nesmírně hlasité podlaze... a došlo mi, že je mrtvý. Nadskočil jsem a zažil ten pocit, jako když jsem ho tam viděl v té tmě. Ztuhl jsem jako voda pod mínusem. Podíval jsem se za sebe, a byl tam stůl a na něm bylo pár věcí. Ale to, co na tom bylo nejvíce

zajímavé bylo to, že pod tím stolem byl poklop. No, takový dřevěný padací dvířka. To jen abyste si nepředstavovali železný atomový kryt. Co mě ale překvapilo víc než ta mrtvola, bylo, že byl otevřený a vycházelo z něj světlo. Ve chvíli, kdy jsem se odhodlal se vůbec pohnout a a sáhnout pro mobil, abych zavolał policii, tak z toho tajuplného poklopu vyšla rána. Ani jsem si neuvědomil, že utíkám... a už jsem byl 10 metrů od té budky.

Nedalo mi, a tak jsem se schoval za strom a poslouchal, jestli se náhodou něco z té záhadné boudy zase neozve. Když jsem se uklidnil, tak jsem opravdu pomalým krokem vyrazil zpět. Jenže asi tak v polovině cesty jsem si řekl, že na to bodám a jdu domů.

Když jsem o tom druhý den pověděl kámošům, tak tam se mnou chtěli jít hned po škole. Jakmile zazvonilo, popadli jsme baňohy a běželi domů s tím, že se ve 3 hodiny sejdeme na zastávce. Přišel jenom Dominik. Znáám ho asi od svých 8 let. Stalo se to tak, že jsme se na hřišti pohádali o zíněnkou, a nakonec se skamarádili.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal jsem se s obavou, že už nikdo nedorazí.

„Prej je mamka nepustila nebo se jim udělalo špatně, a takový ty blbosti. Je jasný, že jsou podělaný.“

Na to se nedalo nic říci. Vyrazili jsme. Když jsme došli k chatě, byla otevřená. Opatrně jsme nakoukli, ale uvnitř žádné tělo neleželo. Vešli jsme dovnitř a jediné, co naznačovalo, že tu mrtvý ležel, byla krvavá stopa, která vedla k tajuplnému poklopu. Když jsem Nikovi (tak říkáme Dominikovi) řekl, že ten mrtvý houmeles vypadá jako Hawking, začal se smát, až do té krve spadl. Smál se dál a já začal vyšilovat, že tím upozorní vraha. Po chvíli si to uvědomil i Nik a přestal. Sice na jeho obličej hrál pořád úsměv, ale to mi už bylo jedno, protože to nebylo slyšet.

Vytáhl rukavice na jedno použití. Zeptal jsem se proč a Nik řekl, že si je mám taky nasadit, aby policisté nenašli naše otisky, protože bychom z toho měli problém. S rukavicemi na ruce sáhl na poklop a otevřel ho. Než jsem se probral z transu, tak už byl v púlce žebříku. „Můžeš jít,“ řekl již normálním hlasem. V okamžiku, kdy jsem došlápl na zem, tak se zase začal smát tak nahlas. Tak mě to vylekalo, že jsem vytasil mačetu z opasku a byl připraven zabít každého nepřítele. Nik posvítíl na zem—a na ní ležel Hawking. Smích ho přešel. Po dívali jsme se kolem. Byla tam skříň, stůl, židle, a dokonce koupelna. Když Nik otevřel skříň, ztuhli jsme, protože jsme uslyšeli, jak někdo blízko zakašlal. Narvali jsme se do skříně a čekali, co bude dál. Slyšíme, jak někdo leze po žebříku a pak následují těžké kroky směrem k nám. K poklopu... a pak ... Prásk ! Poklop zaklapl. Slyšeli jsme, jak se zamykají dveře. Pravděpodobně to byly ty hlavní. Po asi tak 12 sekundách jsme vylezli ven. Opravdu nás v tu chvíli nezajímalo nic jiného, než od té boudy vypadnout, ale něco nás vyděsilo. Leželo tam další tělo.

„Stůj,“ řekl jsem Nikovi potichu. „Zavolám Policii, ať sem dorazí. Ten vrah může být kdekoliv.“ Asi po 5 minutách jsem slyšeli houkání. Přibližně za 10 minut se otevřel poklop a vtrhli tam Muži Zákona. Ihned Nás odvedli ven a odvezli domů. Ještě ten večer to bylo v televizi. Stalo se to asi před rokem, a toho vraha pořád nenašli.

Vždycky, když od té doby procházím tím lesem protože tam rostou velký hříby, tak mám pocit, jako by mě někdo sledoval, a to ať jsem sám či s kýmkoli... *František Opelt*

Každá prázdninová výprava v sobě skrývá příslib velkého dobrodružství. Přesvědčujte se o tom...

Záchranná akce na výletě

Jeli jsme se školou na výlet. Napřed jsme přijeli do lanového centra Sv. Linhart v Karlových Varech. Tam proběhla záchranná akce. Alex spadl z lana a už se nedokázal vytáhnout zpátky.

Pak jsme se přesunuli na lanovku Dianu. Ostatní jeli i na zámek Chyš a potom na procházku v korunách stromů. Já jsem místo toho byla na workshopu s oděvní tvorbou. Tam přijel i kropící kamion, což bylo v tom horku hodně výhodné.

Potom jsme spali ve škole. Před spaním jsme si pustili kino Tajný život mazlíčků. A dováděli jsme v tělocvičně. Nakonec jsme si připravili stopovačku ve škole. Strašili nás tam spolužáci, a potom jsme hráli na schovku, holky proti klukům.

Moje nejlepší kamarádka měla v den výletu narozeniny, proto přinesla dort. Potom jsme si ještě pustili film Avatar—a nakonec nám paní učitelka vyprávěla pohádku o nás. Usnuli jsme jako dřeva. Dobrou noc....

Byl to moc pěkný výlet, plný zážitků.

Eliška Sloupová

Letní krajina s dozrávajícím obilím... Jaké záhady asi tohle pole ukrývá?

POHÁDKY

O vlaku, který zabloudil v tunelu

Vlak je velký rychlý a těžký dopravní prostředek. Lidi s ním jezdí dlouhé cesty, často třeba z Česka do Německa. A včera mě napadlo, co by se asi stalo, kdyby si strojvůdce spletl směr jízdy a vlak by zabloudil. Přesně to, se mi dneska stalo. Jel jsem s bratrancem do Prahy, kde teď studuje. Bydlí sám a něco málo si už vydělává na brigádě. Cesta byla nějakou dobu v pohodě, ale najednou křik.

Strojvůdce: „Neee, to snad není možný!!!“ Bratranec spal, ale když slyšel výkřik, probudil se.

„Co se stalo?!“

Já: „Už asi vím co se děje. Vlak jel jiným směrem a zabloudili jsme v tunelu.“

Strojvůdce zastavil, jenže jsme se rychle museli domluvit, kam dál pojedeme, protože by do nás další vlak mohl narazit. Našli jsme jinou trasu a museli jsme rychle vyjet. Dojeli jsem jen tak. Sice bezpečně, ale pozdě. Bratranec mi pak ukázal svoje místo, kde bydlí. Byl tam fakt nepořádek a neuklizeno, ale to má snad každý kluk v pokoji.

Honza Nguyen

O králíčkovi, který si ušil kabátek.

Byl jednou jeden králíček, který se jmenoval Arnošt. Všichni se mu posmívali kvůli jeho jménu. Jednoho dne už nevydržel, jak se mu všichni chechtali do obličeje, a tak se rozhodl, že si vyrobí něco, co nikdo nemá.

Nejdřív vymyslel, že si vyrobí čepičku, ale nešlo mu to. Pak přišel na to, že si ušije kabátek. První mu byl malý. Další pokus, a do kabátku se vešel skoro dvakrát. Ale do třetice všeho dobrého. Nakonec mu padl jako ulitý. Třeba byl trošičku větší, ale to jenom proto, kdyby povyrosl.

Další den šel do školy a všichni králíčci se ho ptali, co to má na sobě. Nejdříve mu nevěřili, že si ho ušil sám, pak ale všichni králíčci chtěli kabátek taky. Ten den si Arnošt otevřel obchůdek. A jestli neumřel, prodává tam až do dnes.

Naty Lešková

O bábovce, která se odmítla péci

Život jí daly šikovné ruce, které z 230 g celozrnné špaldové polohrubé mouky, tří vajíček, 200 ml mandlového mléka, lžice chia semínek a dvou lžiček prášku do pečiva, udělaly hladké těsto. Něco ještě přidávají... banány! Jak vidíte, bábovka je ze samých „lepších“ surovin, takže je velice vhodná pro ty, kteří drží dietu. Ve velké modré misce jí to velice vyhovovalo. Byla šťastná, že je naživu. Do té doby než...

„Ach ne! Já zapomněla předehrát troubu na 180° C,“ vzpomněla si pekařka. Větu také zaslechla budoucí bábovka a rozhodně se jí to nelíbilo.

„Nechci být nějaké suché pečivo, které pak lidští tvorové sní. Pak bude hned po mě! A ještě být v takovém horku? To tedy ne! Chci zůstat v tekuté formě!“ pomyslela si. „Já se péct nebudu!“ zvolala odhodlaně. Po chvilce pekařka přelila těsto do formy na bábovky a dala do trouby.

„Tady to je jak v sauně! Hrozný! Ale má smůlu. Já se prostě péct nebudu! Ať už bude jakékoliv horko, ze mě bábovka nebude.“

Pekařka odešla z místnosti po tom, co si nastavila budík.

„Jak dlouho to ještě musím vydržet!? Je to dost náročné přesvědčit mě tělo, aby se nepeklo!“

Po 40 minutách se vrátila. Bála se, že se už bábovka spálila. Jenže když ji vyndala, byla celá udivená. „To máme snad rozbitou troubu? Ale vždyť je horká.“ Nechápatě pozorovala těsto. „Možná jsem si špatně přečetla recept?“ Rozhodla se tedy přidat více mouky a pak znovu dala do pece. Avšak těsto si pořád trvalo na svém: „Dnes bábovka nebude!“

Uběhlo půl hodiny a těsto stále vyhrávalo. Žádné jemné pečivo se z něho nestalo, jak pekařka očekávala. Vytáhla ji ve stejném stavu, jak ji do pece dala. Vůbec nechápala proč. Zkusila ještě přidat vejce, mléko, prášek do pečiva, ale nic. Nevěděla si už rady. Tak moc tu bábovku chtěla. Zkusila zajít i k sousedům si vypůjčit troubu, jestli náhodou její pec není rozbitá. Výsledkem bylo ale pořád tekuté hladké těsto. Vykašlala se tedy na to, dala těsto stranou a udělala nové.

„Ha! Konečně mě nechala na pokoji!“ vítězně zvolalo. Z nového těsta se bábovka stala. Pekařka se podezřívavě koukla na velkou modrou misku. Byla velice naštvaná. Strávila tolik času a surovin, aby upekla jednu jedinou bábovku. A ono jen stačilo udělat nové těsto. Vztekle popadla misku a vyhodila ji do koše. Z bábovky se nikdy bábovka nestala. Pohádka by se spíše měla jmenovat: „O hladkém těstě (na bábovku), které se odmítlo péci.“

Niki Pham

O žehličce, která zapomněla žehlit

Byla jednou jedna žehlička v obchodě s elektrickými spotřebiči. Nikdo neměl zájem si ji koupit, protože byla moc ošklivá. Ale jednoho dne přišel starý muž do obchodu a koupil si poslední zbylou žehličku. Byla spokojená u toho, u koho byla. Po nějakých týdnech zapomněla žehlička žehlit a nefungovala. Pán ji přišel vrátit a poté si ji koupil zase někdo jiný a žehlička zase nežehnila.

Honza Nguyen

O myši, která přerostla doma

Sotva začneme vyprávět, už to někdo zkazil. Tato pohádka se správně jmenuje: **O myši, která přerostla slona.**

Byla jednou jedna myš, která bydlela v zoo v (*zadejte jméno města, zde....*). V zoo se jí velice dařilo. A aby taky ne. Mohla kdykoli chtěla krást jídlo zvířatům, která ho stejně dostávají zadarmo.

Jednoho dne se myš zatoulala do sloního výběhu. Nikdy neviděla tak velkého tvora jako je slon a náhle jí došlo, že je vlastně hrozně malinká. Nikdy si to neuvědomovala. Chtěla hned trochu povyrůst. Snědla všechno jídlo, které viděla a ukradla, ale pořád moc nevyrostla. Už to chtěla vzdát, když tu jednou v úterý se něco stalo. V době, kdy se zalévají rostliny pro různé pavilóny, myš se tam připletla—a díky hnojivu v ostříkovači se tato malá myš proměnila na chvíli ve sloní příšeru. Avšak k našemu údivu si jí nikdo nevšiml. A tak tam naše myška každé úterý běží, aby okusila ten pocit být velký (a stále si jí nikdo nevšimnul).

Ladislav Sudek

Le Hoang Hoa Mai (Mika) získala druhé místo v literární soutěži pro mladé autory za povídku napsanou v anglickém jazyce

Dokončení ze str. 1

Jak jsi se o soutěži dozvěděla a jaké bylo téma?

Náhodou. Něco jsem hledala na internetu a upoutala mne anglicky psaná reklama. Tak jsem ji ze zvědavosti rozklikla, přečetla si podmínky a rozhodla se něco napsat. Zaujalo mne totiž téma: ÚSMĚV.

Proč tě zaujalo tohle téma a jak jsi ho ztvárnila?

Začala jsem přemýšlet nad tím, co to vlastně „úsměv“ je a zjistila jsem, že se za ním může mnoho věcí skrývat. A současně jsem se zamýšlela i nad svými vrstevníky. Je mezi námi hodně lidí, kteří se sebepoškozují nebo dokonce přemýšlejí o sebevraždě. A tak jsem napsala o dívce, která žila šťastně a bezstarostně až do doby, kdy se její rodiče rozvedli a ona je přestala zajímat. Najednou se cítila hrozně sama. Chtěla skončit se životem. Už byla rozhodnutá, když potkala jednoho kluka. Snažil se jí to rozmluvit a přitom jí řekl: „ÚSMĚV dokáže skrývat smutek i lež.. A pak ještě řekl, že jeho úsměv skrývá bezpečí, proto se už nemusí bát. Jak si povídali, svěřil se jí, že také on, když byl malý, měl hodně problémů a byl hrozně nešťastný. A pak potkal jednu dívku, která mu s jeho bolestmi pomáhala a zachránila ho. Teď je na radě on, aby jí to oplatil... a ta dívka se rozpomenula na minulost a poznala v tom klukovi kamaráda z dětství. Jeho úsměv teď zachránil ji.

Ta moje povídka měla předepsaných 1 30 slov, a jak jsem řekla, hodnotila se slovní zásoba a schopnost své myšlenky vyjádřit v cizím jazyce.

Jak dlouho se učíš anglicky a pomohlo ti taky tvůrčí psaní?

Od druhé třídy ZŠ. Ale na „základce“ jsem se moc nenaučila. Až na gymnáziu, kdy se učíme intenzivněji, jsem se naučila mnohem víc. Navíc ještě chodím na doučování.. A tvůrčí psaní? To asi taky ano.

Jaké jsi dostala ocenění? A jaké máš další plány?

Ceny se předávaly v Klementinu. Dostala jsem nějaké knížky a magazíny. No, škoda. Absolutním vítězem jsme se nestala a do vysněného Skotska asi budu muset letět někdy jindy. Do Velké Británie se ale dostanu už o letošních prázdninách, Jedeme tam na prázdninový pobyt se školou.

Nguyen Ha My (Pavlína) byla pasována v Národní knihovně v Praze na Rytíře krásného slova

Dokončení ze str. 1

Lenka Duong, Hoang Manh Nguyen (Honza) a Ha My Nguyen (Pavlína), Její práce byla následně vybrána jako nejlepší mezi konkurencí celého našeho kraje a Pavlína byla pozvána do Prahy, kde byla v Národní knihovně v Praze pasována titulem Rytíř krásného slova. Do Prahy jela s tatínkem a paní Mgr. Evou Novotnou, vedoucí oddělení pro děti Chebské knihovny. *Jaké to bylo Pavlínko?*

Moc pěkné a zajímavé. Před pasováním se křtily ještě dvě dětského knížky. Potom přišlo na řadu pasování. Kromě nás byla pasována také jedna ilustrátorka dětských knih a jedna knihovnice. Z mladých autorů jsem za Karlovarský kraj byla jediná. Skutečně jsme poklekli a pak nás pasovali mečem. Trochu se mi kolena, měla jsem strach, že spadnu, ale zvládla jsem to. Byl to opravdu silný zážitek.

Sluneční svit a měsíční světlo

Faith:

Přála bych si být v tomhle momentě navěky. V tom momentu, kdy jsem si připadala v bezpečí. Ten šťastný pocit, jako když malé dítě dostane svou hračku. To štěstí, které ty mi dáváš, je jako duha po dlouhém dešti. A jak moc jsem si přála být v tvém objetí navěky. Ty jsi to věděl, já to věděla... Tak co nás drželo od „Navěky šťastní?“

Blake:

Lidé říkají: „Vždycky je tu světlo na konci tunelu.“ A ty jsi byla to světlo. Ty jsi tu byla. V mém objetí. A byla jsi tu celou dobu. Jen kdybych věděl, že já jsem nebyl stvořen být tvým světlem

Faith:

Všechno bylo tak šedé. Všechno bylo rozmazané. To byl ten moment, kdy jsem to poznala. Uvědomila jsem si, jak moc jsem tě milovala. Milovala jsem tě celým svým srdcem. Celým svým srdcem, které jsi tu zlomil.

Blake:

Přál bych si, abys to věděla. Abys věděla, že já to tak nechtěl. Přál bych si, abys věděla, že tě navždy budu mít rád. Vždy pro mne budeš ta, která mě naučila milovat. A já tě budu také milovat. Budu tě pořád milovat. Ale přes veškerou lásku, kterou k tobě cítím, nejsi ta, kterou chci.

Faith:

Byl jsi můj sluneční svit. Svítil jsi pro mě uprostřed toho nejtemnějšího tunelu. Byl jsi moje slunce, jeho svit.

Jen kdybych věděla, že já samotná jsem byla měsíčním světlem, způsobujícím záři.

A možná jsme byli něco jako slunce a měsíc. Přestože jsme se milovali, Každý z nás byl jiný. A každý z nás zářil na opačné straně.

Oba jsme stvořeni ne pro sebe, ale pro někoho jiného.
Lenka Duong